

NEVIEM PLÁVAŤ

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

NEVIEM PLÁVAŤ

Autor: © Zdenka Wenzlová Švábeková
Korektúra: Julien Dan
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2021, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-400-7

Venujem ti knihu, krutý boj dcéry s matkou.
Po ceste za šťastím sa nedá chodiť skratkou.

S láskou autorka

Prológ

Dva roky som skrývala v šuplíku svojho písacieho stola kostru príbehu zo života ženy. Bol to v skratke opísaný nekompromisný pohľad na život matky, ktorej v jeden inkriminovaný deň ona, jej dcéra, odmietla poslušnosť.

Od toho dňa s ňou mala zvláštny vzťah. Kto z koho, kto sa previnil a kto je lepší. Neskôr sa ukázalo, že to bol aj silný generačný boj dvoch zrkadlovo podobných žien. Cez ich život sa ako divá rieka prelievali láska s neláskou a skutočnosť s predstavami miešali svoje karty čudných náhod. Slová plné vyhrotených emócií a hnevu takmer vždy zaklincovali akýmsi netradičným riešením. Za každým konfliktom zabuchli k sebe aj tie pomyselné dvere a neraz uprostred rozhovoru položili telefón. Všetko na určitý čas, pokiaľ jedna od druhej nič nepotrebovali.

Sama som matkou troch dcér a preto som dlho váhala, či zvládnem emócie, ktoré do príbehu potrebujem dostať, aby som vám ho podala čo najvernejšie a v slede udalostí ako sa v skutočnosti stali.

Pandémia, ktorá zachvátila celý svet a zdravotný stav hrdinky príbehu zabránili nášmu osobnému stretnutiu. Netradične, pri jeho dopísaní mi bol nápomocný iba videočat, správy a telefón.

Či táto zmena ubrala na sile príbehu, to už posúďte sami.

Psí inštinkt

V to sobotné ráno bol *Max* zvláštne nepokojný, neprestajne sa vrtel, hľadajúc správnu polohu v mojom objatí. *Max* je pes, maličký *bastardík*, jediné potešenie môjho života. Asi najväčším trestom pre neho bolo, keď som mu nedovolila spať v mojej posteli. To prosiace skučanie mi prenikalo hlboko pod kožu, až som sa napokon nad ním vždy zľutovala.

Nedokážem byť zlá a nekompromisná ako matka, ktorá týmto spôsobom môjho otca pravdepodobne neustále trestala. Ten po každej hádke spal v obývačke a potom blúdil ako bez duše. V celom dome sa rozľahlo hrozivé ticho a z dusna v ňom sme si všetci odkrajovali svoj diel. Všetko sa zmenilo až keď otec prišiel za matkou s kvetmi a fľaškou, ktorú spolu vypili. Vtedy jeden druhého ako-tak tolerovali a v dome sa na niekoľko dní usadil relatívny pokoj.

Spomínam si, že som medzi nimi nepostrehla žiadne prejavy lásky, akoby ich mali voči sebe zakázané. Objatia boli letmé, občasné bozky na líce tak zriedkavé, že sa dali spočítať na prstoch rúk.

Max sa konečne prestal mrviť a uvelebil sa pri mojej hlave. Zaspal. Vonku začínalo nesmelo svitať. Bolo príliš zavčasu a tak som privrela oči v snahe privolať na ne spánok. V sobotu sa v našej rodine spávalo dlhšie, zvlášť vtedy, keď boli rodičia na *žúrke* a prišli nad ránom potúžení alkoholom. Našťastie, neboli alkoholicy a pili iba sem tam, hoci sa mi zdalo, že mama o čosi viac a častejšie než otec. Keď nebol doma, dokázala sedieť pri fľaške, kým ju nedopila.

Netuším, ako dlho som spala. Prebrala som sa, keď sa

Max zavrtel a zaskučal. Neklamné znamenie, že aj to nemé zviera má svoje potreby. Rozospatá som sa posadila a pozrela do okna. Tenké lúče svetla prenikajúce cez žalúzie signalizovali začiatok nového dňa. Psík, na rozdiel odo mňa plný energie, zoskočil z postele a poďho k dverám. Ešte so zalepenými očami som zišla z poschodia a vypustila Maxa na dvor. V celom dome vládlo ticho.

Jediné, nad čím som sa pozastavila, bolo, že rodičia zabudli zamknúť vchodové dvere a v zámku som nenašla strčené kľúče ako inokedy. Prechádzajúc okolo ich spálne, nahliadla som do otvorených dverí. Matka chrápala natiahnutá cez celú dvojposteľ. Očakávať, že otec bude spať s ňou, by bolo detinské.

Určite spí v obývačke ako takmer vždy, pomyslela som si.

Zvedavosť nie je moja cnosť a preto mi vôbec nenapadlo ísť sa pozrieť, kde skončil v tú noc môj rozhnevaný alebo skľúčený otec. Spriadajúc svoje plány na nadchádzajúci deň, vybrala som sa do kúpeľne spraviť svoju rannú očistu.

Raňajky som si robila sama, už asi rok. Jedného dňa matka skonštatovala, že som veľká a potrebujem byť samostatná. Žiadny problém. Pripravila som si ich podľa svojej aktuálnej chute a, čo bolo na tom pozitívne, vždy sa ušlo aj *Maxíkovi*. Otvorila som chladničku, odkiaľ sa na mňa vyškierali párky a tie miloval zo všetkého najviac. Práve som ho začula, ako sa so štekotom rúti dnu. Zvieratká majú obdivuhodnú schopnosť na diaľku vycítiť, že sa chystá dobrota.

„Čože si zavetril?“ prihovorila som sa mu s úsmevom, keď vbehol do kuchyne. Na znak odpovede zavrtel chvostom, zakňučal a stočil sa k dverám.

„Max, čo sa deje?“ Bolo čudné, že nezostal pri mne, ale šiel k dverám, pri ktorých zaštekal a znova sa vrátil, akoby

ma kdesi volal. Zdalo sa, že jedlo nebolo dôvodom jeho čudného správania sa.

„Max, poď sem!“ skríkla som na neho a išla zatvoriť dvere.

Dostala som ho, keď som mala osem rokov a odvtedy som sa učila porozumieť reči jeho kmeňa, prejavom radosti, strachu, aj smútku. Nemala som súrodenca, Max bol mojou búrľavou vrbou, aj jedinou láskou. Teda, ak nepočítam rodičov.

Oné ráno bol akosi mimoriadne rozrušený a zdalo sa, že mu vôbec nerozumiem. Nestihla som svoje myšlienky rozvinúť do súvislejšej úvahy, keď sa do kuchyne vrátila matka, akoby ju práve vystrelili z dela. Rozcuchané vlasy a kruhy pod očami svedčili o prehýrenej noci.

„Prečo ten pes tak strašne zavýja? Sprav s ním niečo. Kde je otec, nevieš?“

Prekvapene som sa na ňu pozrela. Max sa jej zrejme zľakol, pretože odrazu prestal brechať a svojim žalostivým skučaním sa pritisol k mojim nohám.

„Aj tebe dobré ráno, mami. Nevieš, kde je otec. Ty si s ním nestrávil noc?“ spýtala som sa ironicky.

„Alexandra, prestaň si na mne vylievať svoju pubertu, ja nie som žumpa!“ zvrískla na mňa až celá očervenela.

„Nie je v obývačke?“

„Nie, nie je!“ pretrela si oči a sadla si na stoličku. Prišlo mi jej odrazu ľúto.

„Spravím ti kávu alebo si dáš so mnou párky?“ spýtala som sa, vidiac jej zúbožený stav.

„Nechcem nič. Nie je mi dobre. Snívala sa mi nejaká hlúposť a strhla som sa zo spánku na ten jeho hrozný brechot,“ ukázala rukou na psíka.

„Riadne ste sa s otcom hádali, nečudujem sa, že máš zlé sny,“ opäť som zadrela.

„Nebud' uštipačná. Prečo počúvaš za dverami?“

„Zobudil ma krik. Niečo ste rozbili, rinčalo to riadne. Nedalo sa nepočuť. Prečo sa s ním musíš stále hádať?“

Zodvihla hlavu a chvíľu sa na mňa neprítomne pozerala.

„Alexandra, si ešte malá na to, aby si pochopila vzťah muža a ženy, ich problémy a odpovede na otázku prečo. Možno ti to raz, keď dospeješ, vysvetlím a pochopíš,“ odmlčala sa a vzápätí mávla rukou a dodala, „vlastne tomu raz porozumieš aj bez môjho vysvetlenia. Do obývačky nechod, na podlahe je sklo. Idem si ešte ľahnúť. Bolí ma hlava. Tomu *bastardovi* prikáž, nech drží tlamu.“

„On nie je bastard, má meno! Volá sa Max!“ nahnevane som zakričala za matkou, ktorá sa vzdalaovala zvláštnym kolísavým krokom.

Bodaj by ťa hlava nebolela, keď si pila celú noc, pomyslela som si na jej adresu.

Vraj som ešte malá, ale robiť si raňajky, to som už veľká. Akási zvláštna stupnica mojej mamy, podľa ktorej určuje, na čo som veľká a na čo zas malá. Mala som štrnásť, chápala som viac, ako si myslela. Nikdy by som nechcela byť takou ako ona. Vzor jej ženskosti som v sebe spláchla tak rýchlo ako veľkú potrebu na toailete.

Ani som sa nenazdala a Max, ktorého som v priebehu debaty zobrala na ruky, stíchol a nenápadne mi zožral z taniera dva párky.

„Ty beťár jeden, vieš využiť šancu,“ zasmiala som, položiť ho na zem a nachytro zjedla posledný párok, ktorý mi zostal.

Každú sobotu ma mama nútila robiť si v izbe poriadok. *Dnes bude celý deň rozbitá ako mraky a predpokladám, že nebude mať náladu riešiť upratovanie,* prebehlo mi hlavou. *Najlepšie vypadnúť rýchlo z domu za kamoškami a do prírody.*

Myslela som, že Max moje rozhodnutie prijal s radosťou, keď sa so štekotom rozbehol k dverám.

„Počkaj ma, idem si zobrať veci,“ pootvorila som mu

dvere a vybehla hore pre kľúč od domu a sveter. V máji počasie býva nestále, môže sa kedykoľvek zmeniť.

Bože môj, čo ten Max neprestajne breše? Bolo ho počuť až hore do izby. Vyukukla som z okna. Zúrivo pobehoval okolo garáže a dobýjal sa do nej. Takto sa ešte nikdy neprejavil. Zbehla som rýchlo von, obávajúc sa, aby sa matka neprebudila a nezabránila môjmu výletu.

„Čo je, Max?! Prestaň!“ zvrískla som na neho.

Nepomohlo. Posadil sa k dverám garáže a ani za svet nechcel ísť za mnou, žalostne skučal a krútil nervózne chvostom. Bol očividne nesvoj. Skúsila som dvere garáže, boli nedobytné. Otec asi odišiel ráno preč a garáž zamkol.

„Max! Poď, ideme, nič tam nie je!“ zavelila som stroho. Postavil sa, ale cestou k bráne neprestajne kňučal. Na pol ceste sa otočil a rozbehol sa späť ku garáži, do ktorej sa opäť dobýjal. To ma vrátilo o pár krokov späť.

Asi ma chce na niečo upozorniť. Čo ak tam vkĺzlo nejaké zviera, keď otec vychádzal von s autom?

„Zostaň tu a ticho!“ prikázala som mu a vybrala sa hľadať do domu matkine kľúče. V chodbe nemala kabelku, ani kľúče. Potichu som vybehla do spálne. Šaty mala rozhádzané na zemi, vnútro kabelky vyhádzané pri posteli budilo zdanie, že niečo hľadala. Nech som sa snažila správať maximálne nehlukne, kľúče predsa zaštrngotali a matka sa prebudila.

„Čo chceš?! Prečo sa mi hrabeš v kabelke?!“ osopila sa na mňa a sadla si.

„Potrebujem kľúče od garáže. Max tam sedí a nenormálne zavýja a kňučí, nechce sa odtiaľ pohnúť. Akoby tam niečo bolo, možno aj nejaké zviera.“

„Otec ešte nie je doma?“

„Nie.“

„Polož kľúče, oblečiem sa a pôjdem sa tam pozrieť.“

„Dobre, idem dole,“ nechápavo som pokrútila hlavou,

prečo sa tam trepe a nedá mi kľúče, aby som sa tam pozrela. Max sa neprestával dobýjať a besne škriabal na dvere garáže, akoby v nich chcel svojimi pazúrmí urobiť otvor.

„Prestaň!“ skríkla som a bezradnosť mi už šumela ušami.

Zaskučal tak žalostne, že mi ho prišlo ľúto a zobrala som ho do náručia. To už vychádzala z domu matka v županе, s kľúčmi v ruke. Nedočkavý Max sa mi vyšmykol a rozbehol sa k nej. Keď odomykala dvere, predral sa jej pod nohy, až takmer padla.

„Dofrasa, nevieš toho psa držať? Ešte sa tu dodrúžgam!“ rozčúlila sa, otvárajúc dvere.

Auto stálo v garáži. Štekajúci Max nás predstihol a rútil sa vpred. Odrazu zastal a štekot sa zmenil na kvílivé zavýjanie. Matka opatrne vchádzala za ním.

Zrazu sa uprostred garáže otočila a s pohľadom šialenca na mňa hystericky zvrieskla: „Okamžite choď von!“

Neskoro. V šere garáže som sťaby v horore videla pod stropom visieť otca a pod ním zavýjajúceho Maxa.

„Nechaj ma!“ odsotila som ju a razila si cestu k miestu hrôzy. Nezvyčajná sila mi zovreła hrudník a slzy zaliali tvár. V šoku, ktorý ma oprel o auto, som sa bezradne, ale s hrôzou bodajúcou v každom nerve, pozerala na smrť v priamom prenose. Konečne som porozumela Maxovmu brechotu a kvíleniu. Zvieratko intuitívne cítilo bolesť oveľa skôr ako ja, ale ani jeden z nás tomu, čo sa stalo nemohol zamedziť. Nevýslovná ťažoba v celom tele mi podtrhla nohy. Bez vlastnej vôle som sa nečakane ocitla na zemi. Oči zaliate mokom nevýslovného žiaľu nemali silu zbaviť sa desivého obrazu pred nimi. Max sa mi votrel do lona a bolestne skučal. Mysleť poskladala jedinú otázku, ktorá neprešla stiahnutým hrdlom. *Bože môj, otec, čo si mi to spravil?*

„Alexandra, poď von,“ vzlykala matka a pokúšala sa ma zdvihnúť zo zeme.

„Nechaj ma! Nechytaj sa ma!“ zvrieskla som hystericky a pritisla sa ešte viac k Maxovi s očami upretými na visiaceho otca.

„Ježiši Kriste, ešte aj ty mi rob nervy! Ani v takejto chvíli nedokážeš počúvať!“

Vzápätí dodala bezmocne plačlivým hlasom: „*Pubertiačka hlúpa.*“

Pre slzy zrejme dobre nevidela, keď cestou von o niečo zakopla. Zahrešila, ako som ju ešte nikdy nepočula a vyšla z garáže.

Sedela som tam, na betónovej podlahe a nechápavo som bezmocným pohľadom objímala nehybné telo muža, ktorého som tak milovala. V myšlienkach som sa vrátila k večeru predchádzajúceho dňa. Už som spala, keď ma zo spánku vytrhol strašný buchot a celým vnútrom môjho tela prešiel desivý signál rozbitých črepín. Vzápätí sa domom rozliehal mamin krik plný hnevu. Vyštartovala som k dverám a potichu ich otvorila.

Jasné, zasa sa hádajú, nedajú pokoj ani v tejto nočnej dobe, pomyslela som si.

Scény mojich rodičov sa opakovali stále častejšie. Tentokrát ma však ich vyčítanie a následné rinčanie skla rozrušili tak, že mi srdce búšilo až niekde v hrdle. Otec v ten večer asi nesklonil hlavu, jeho krik sa premenil na plačlivé výčitky, z ktorých som vyrozumela, že mal s matkou nejakú dohodu a ona mu zničila život. Cez ich vzájomné obviňovanie a nadávky som celkom nepochopila dôvod ich hádky, ktorá sa javila naozaj ostrejšia ako inokedy a padali aj výsmešné slová, ktorým som nerozumela. Matka bľabotala a máločo jej bolo rozumieť.

Ešteže sa hádajú na prízemí a nie tu hore, pomyslela som si a zatvorila dvere.

Vždy sa mi zdalo, že otec je z dvojice mojich rodičov tým

slabším a mame ustupuje včasnou rezignáciou. V čase, keď nebola doma v noci a niekedy aj cez víkend, otec bol pokojný a staral sa o mňa. Situácia sa zvrátila, keď nebol otec doma deň dva, vtedy bola matka ako sto čertov. Raz som však bola svedkom toho, že mu praskli nervy a počas hádky ju predomnou udrel. Keď si uvedomil, že tam stojím, objal ma a rozplakal sa. Nikdy mi nenapadlo, kde obaja, ale často aj každý sám, chodili upokojiť svoju myseľ. Pre môj detský svet stačilo veľmi málo. Domov, babka a môj pes *Max*.

Samovražda

Neviem, ako dlho som tam sedela a zvierala chlpáča, ktorý zdieľal so mnou moju trpkú bolesť. Od toho strašného okamihu hrôzy, ktorá mi schvátila celé telo a sťaby dravý vták trhala útroby, som znenávidela svoju matku. Bola to ona, ktorá mohla predísť smrti otca. Ožratá, po hádke s ním, pokojne zaspala vo svojom brlohu spánkom nažratej šelmy, a to práve v čase, v ktorom sa on vnútorne rozorvaný rozhodol vziať si život. Zrútil sa mi celý detský svet. Smrť na mňa vyplazovala jazyk z každého kúta garáže a paralyzovala celé moje telo. Sťahovalo mi hrdlo, tvár mi horela ako v horúčke a vzlyky oslabovali hlasivky. Z dvora bolo počuť iba nariekajúcu matku a neskôr sa zvuky strátili za múrmi domu.

Na niekoľko minút ma obostrelo mučivé ticho, aby som vzápätí zaregistrovala rušno na dvore a garáž sa zaplnila chlapmi v uniforme. Keď sa priblížili ku mne, Max v mojom náručí vrčal a nedovolil im, aby sa ma dotkli. Tak sa znenazdania v mojom v zornom poli videnia stratil otec a čupel predomnou muž v bielom plášti. Navzdory Maxovmu vrčaniu sa mi prihovril.

„Som ošetrovateľ Šimon. Ako sa voláš ty, slečna?“

„Alex,“ odvetila som pomedzi vzlyky, ktoré dusili všetky slová vychádzajúce z mojich úst.

„Alex, tvoj psík sa o teba bojí, ale ja nechcem ublížiť ani jemu, ani tebe. Naopak, chcel by som ti pomôcť. Povedz mi, ako sa volá, aby som mu to mohol vysvetliť.“

„Max,“ pritísila som si chlpáča k sebe.

„Max,“ zopakoval po mne a bez strachu z môjho malého naježeného ochranára, zdvihol ruku a pohládzaľ psíka po srsti.

„Neboj sa, Max, budeme kamaráti, len musíme odtiaľto odísť.“

Čuduj sa svete, chlpáč neuhol a aj vrčať prestal.

„Poď, Alex. Vstaň, musíme uvoľniť cestu, aby mohli vytiahnuť auto z garáže a zvesiť otca. Je mi to veľmi ľúto, tu mu už inak nepomôžeme. Poď, prosím, so mnou,“ postavil sa a obomi rukami ma aj s Maxom v náručí zdvihol zo zeme.

Nebránila som sa, keď ma chytil okolo pliec a vyviedol von. Stískala som iba psíka v obave, aby mi ho nikto nevzal, pretože on bol v tomto momente jediným teplom v mojej duši. Chlpáč, akoby cítil moju rezignáciu, prestal mať o mňa obavy a spokojne sa obzeral okolo. Zato ja som sa viditeľne chvela na celom tele a slzy v mojich očiach nechceli vyschnúť.

„Alex, celá sa trasieš. To je vplyv stresu a bolesti. Odvediem ťa do sanitky, kde ti dá lekárka injekciu na upokojenie, aby sa tvoj organizmus dostal do relatívnej pohody. Príslušníci verejnej bezpečnosti sa o chvíľu budú chcieť s tebou rozprávať. Nemusíš sa ničoho báť, je to štandardný postup.“

„Nebojím sa.“

„To je dobre. Vidím, že si iba veľmi rozrušená, injekcia ti naozaj pomôže.“

Pri sanitke stála lekárka a s výrazom dôležitej povedala prísne: „Ten pes do sanitky nesmie!“

„Tak nejdem ani ja,“ vzbúrila som sa.

Ošetrovateľ Šimon ma pohladil po hlave. „Alex, ja ti Maxa podržím a keď prídeš von, vrátim ti ho. Dôveruj mi. Dobre?“

Naťahoval ruky a bral mi psa z rúk. Ten sa pokojne usadil v jeho náručí a ani neštekol. To ma trošku upokojilo. Vošla som spolu s lekárkou do sanitky a opäť sa zo mňa spustil nezadržateľný prival tupej bolesti. Pokrývala mi tvár slanými slzami a v mysli sa vynárali slová, mňajúce

svoj cieľ.

Už Ťa nikdy neuvidím. Och, prečo si mi to spravil? Ako si ma tu s ňou mohol nechať, keď ty si sám s ňou nevydržal?

Nežné ruky lekárky ma položili na posteľ a jej dotyky mi v mojom psychickom rozpoložení tak trochu pripomínali otca.

Zatvorila som oči a nechala plynúť čas, ktorý vraj v slede svojich ručičiek lieči rany a uzdravuje dušu. Keď ma niečo znenazdania pichlo do ruky, strhla som sa.

„Au,“ zjačala som.

„To nič, dievčatko, o chvíľu bude dobre. Chvíľku si poležíš a všetko zvládneš. Koľko máš vlastne rokov?“

„Štrnásť,“ odpovedala som potichu.

„Si už veľká slečna a ja, že iba dievčatko. Injekcie, ktoré som pichla mame, aj tebe, sú na upokojenie. Na nejakú dobu stlmia bolesť mysle. Je to strašné, čo sa stalo, ale než sa nazdáš, rany sa zahoja. Hlavne, že máš mamu a v jej objatí budeš bezpečná. Mama je lekárka, budeš v dobrých rukách.“

Opäť som zatvorila oči a na chvíľu sa oddala myšlienkam, ktoré sa uberali inou cestou, než bolo jej chlácholenie.

Zvláštne, ako *dospeláci* vidia deti. Nečakane vedia najst' na všetko odpoveď. Keď potrebujú, povedia deťom, že sú veľké. Ak im to do plánu pasuje inak, v tom prípade sú zas deti malé. Isté je, že som tento prejav rafinovanosti preukukla. Nech si myslia, čo chcú. Babka mi raz v jednom svojom monológu povedala, že si mám vážiť a chrániť rodičov, pretože dieťa budem dovedy, kým ich budem mať. Ako dieťa svojich rodičov budem viesť bezstarostný život pod krídlami ich neustálej starostlivosti a podpory.

Otec nežije. Pochopila som to správne, že od dnes som dieťa už len spolovice? Môžem rozhodovať ako dospelá a tváriť sa pri tom sľaby dieťa, ktoré potrebuje pomoc

a podporu? Je to výhoda, či nevýhoda? Injekcia začínala zaberáť, dôkazom boli múdrosti, ktoré mi napadali. Vstúpila som do reality a spomenula na Maxa tam vonku. Aj on utrpel šok. Lenže na jeho psiu psychiku a život nikto nemyslel. Musel si vystačiť s jedinou injekciou na všetky bolesti a tou bola moja náruč a moja láska.

„Si v poriadku? Netočí sa ti hlava?“ Starostlivosť lekárky sa mi zdala prehnaná. Matka ma učila nemrňať pre všetko. Drobné poranenia kolena, keď som spadla, mi nikdy nepofúkala, ako to robila babka a málokedy ma k sebe pritúlila. Skôr to bol otec, ktorý tíšil moje *boľiestky*. Opäť som sa na sekundu pristihla pri myšlienke na neho. Už tak nebolela. Lekárka, nevnímajúc moje precitnutie, si niečo zapisovala. Posadila som sa.

„Chcem ísť von, je mi dobre.“

Zdvihla hlavu a usmiala sa.

„Potešila si ma, si zrejme silnejšia, než sa zdáš. Mame som odporučila ísť s tebou k psychologičke.“ Jej slová ma vyvrstili z lôžka.

„Ďakujem,“ zamrmlala som, odchádzajúc od nej, ale čo ona zrejme nepochopila, moje poďakovanie zaváňalo iróniou za psychologičku, ku ktorej ma tak nevinne poslala. Max neprekvapil, len čo ma zbadal, vyšmykol sa z rúk ošetrovateľa a razil si cestu ku mne.

„Max, láska moja,“ zdvihla som ho zo zeme a už som ho zvierala v objatí. Od radosti sa vrtel a olizoval ma svojim jazykom ako lízanku, ktorú objavil. Vyhýbať sa jeho radosti bolo zbytočné. Spontánny prejav lásky môjho chl páča rozosmial aj okolostojacich *bezpečákov*.

„Max ťa má naozaj veľmi rád,“ prihovoril sa mi usmievajúci sa ošetrovateľ Šimon. V očiach mal iskričky radosti, ale v slovách ľútosť.

„Rozlúčim sa, Alex. Prvú pomoc sme vám obom poskytli, na pomoc otcovi bolo, žiaľ, neskoro. Mrzí ma to. Max sa zhostil svojej úlohy ochrancu skvele a mamu máš tamto

na schodoch. Choď k nej, teraz sa potrebujete navzájom podporiť.“

Podal mi ruku: „Drž sa slečna, všetko bude OK. Snáď sa niekedy stretneme za iných okolností.“

Ešte pohladil havkáča a vykročil k sanitke. Očami som sledovala jeho miznúcu siluetu a o chvíľu sanitka zmizla z dohľadu. Za bránou stál hlúčik zvedavcov. *Očumovali*, aby mali o čom klebetiť.

Matka sedela na schodoch pred domom s tvárou v dlaniach a zdalo sa, že nevníma svet okolo. Ešte stále mala na sebe oblečený župan, bola strapatá, ako vstala a zdalo sa, že rozbitá na tisíc drobných častíc. Nechcelo sa mi ísť za ňou. Ani ona mi nefúkala rany. Dnešným dňom sa z nej stal súper, ktorého ako rozhodca vypiskam vždy, keď správi chybný ťah na moju bránu.

„Vy ste Alexandra Šípošová?“ zahrmel hlas za mnou a vyrušil moje myšlienky na bojkot. Otočila som sa. Predo mnou stál príslušník v uniforme.

„Áno, som.“

„Poďte so mnou, potrebujem sa vás na niečo spýtať.“

„Prečo mňa?“ položila som otázku a pohľadom sa oprela o matku, ktorá sa práve rozhliadala po okolí. Zbadala ma a akoby ju niekto sotil, rýchlo vykročila smerom k nám.

„Alexandra, hľadám ťa! Kde si bola?“ zdrapla ma za rukáv.

„Stále som tu! Kde by som bola?“ odvrkla som.

„Pani Šípošová, potrebujem vypočuť vašu dcéru. Máme ešte čas. Teraz sa bude čakať na odvoz zosnulého. To bude asi do dvoch hodín. Ohliadajúci lekár predbežne skonštatoval, že na tele nie sú žiadne známky cudzieho zavinenia. Ostatné nám ukáže pitva.“

„A čo ste čakali, že som ho hádam ja obesila? Moju dcéru môžete vypočuť iba v mojej prítomnosti, aby vám to bolo jasné,“ zavrčala ako Max, keď zúrila. Jej správanie ma

zarazilo.

„Prečo?“ spýtala som sa pohľadom, ktorý sa jej ponáral až na dno duše a vravel veci, ktoré mohla čítať iba ona.

„Pretože si neplnoletá, preto,“ odvrkla. „A nestaraj sa do toho, čo ja považujem za dôležité.“

„Pochopiteľne pani, bez vás by sme vašu dcéru nemohli vypočuť. Môžeme ísť opäť k vám do domu, aby sme mali pokoj na rozhovor?“ prerušil našu hádku vyšetrovateľ.

„Poďte do kuchyne,“ vyslovila s nadradenosťou veľkej dámy, hoci na toto v tej chvíli nemala. Takéto a podobné gestá som u nej neznášala. Ale odporovať jej slovom, by bolo ako stáť na streche, na ktorej práve založila požiar. Tým dňom som nabrala silu a možno nájdem spôsob, ako hasiť, aby ma ten plameň nespálil ako otca.

Vošli sme do domu, v ktorom som náhle zacítila zvláštny chlad. Striaslo ma.

„Niekde som si nechala sveter, idem si hore vziať druhý,“ oznámila som a nečakajúc na reakciu a nebudaj dovolenie, vybehla som na poschodie. Max vyštartoval za mnou.

Než som sa vrátila, moja matka sa už stihla s bezpečákom pohádať. Za ten krátky čas do kuchyne pribudol jeho kolega s perom a blokom.

Bože, ty si strašná žena, tá injekcia, čo si dostala, na teba vplýva úplne opačne, pomyslela som si, sadajúc si k ním. Max si bez povelu ľahol k mojim nohám.

Očami som vzhliadla na vyšetrovateľa a ústa dali pokyn: „Nech sa páči. Pýtajte sa.“

Bolo na ňom vidieť, že je z matky rozhodенý a moja výzva ho prekvapila.

„Dobre, začneme. Alexandra, koľko máš rokov?“

„Štrnásť.“

„Štrnásť?“ zopakoval ako papagáj. „To si už veľká slečna. Stalo sa niečo včera alebo dnes, o čom by si nám chcela povedať?“

„Neviem, čo chcete konkrétne počuť,“ odpovedala som